

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/56/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115230494
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8115230494.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Košča, právnej veci žalobkyne: C. W., G.. XX.XX.XXXX, K. W. XXX/X, XXX XX O., právne zastúpenej JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/99, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130, právne zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, o vydanie bezdôvodného obohatenia 316,32 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/504/2015-34 zo dňa 16.5.2016, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, že: „Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietam.

I. Žalobu zamietam.

II. O náhrade trov konania rozhodne v lehote do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že návrhom došlým súdu dňa 21.12.2015, sa žalobkyňa domáhala na žalovanom vydaní bezdôvodného obohatenia vo výške 316,32 eur. Žalobkyňa návrh odôvodnila tým, že dňa 19.05.2010 uzatvorila so žalovaným ako veriteľom zmluvu o poskytnutí pôžičky č. XXXXXX (č. zmluvy XXXXXXX). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie pôžičky vo výške 1.350,- eur s mesačnou splátkou 46,61 eur, ročnou úrokovou sadzbou 28,97 %, RPMN 28,97 %, priemernou RPMN 51,49 % a termínom konečnej splatnosti 48 mesiacov. Žalobkyňa zastáva názor, že v zmluve uvedená formulácia lehoty splatnosti 48 mesiacov nespĺňa povinnosť stanovenú § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. a zároveň zastáva názor, že zmluva musí obsahovať rozpis jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky. Z dôvodu uvedených chýbajúcich náležitostí považuje žalobkyňa uzatvorenú zmluvu o pôžičke za bezúročnú a bez poplatkov a žiada jej vyporiadanie podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ako záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa (v rozsudku zrejme omylom uvedené „Žalovaná“ - pozn. odvolacieho súdu) uviedla, že žalovanému uhradila sumu vo výške 1.666,32 eur a pri poskytnutí úvere vo výške 1.350 eur suma 316,32 eur tak predstavuje plnenie poskytnuté bez právneho dôvodu, ktoré musí žalovaný vydať. Žalobkyňa zároveň tvrdí, že o skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS v mesiaci november 2015 s tým výsledkom, že takéto zmluvy žalovaného sú bezúročné a bez poplatkov. Pokiaľ ide o možnú námietku premlčania, poukázala na rozsudky Krajského súdu v Prešove aj Krajského súdu v Žiline, ktoré u dodávateľa prezumujú úmyselné zavinenie pri získaní bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v tvrdených nedostatkoch zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

3. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním došlým súdu dňa 18.02.2016, v ktorom uviedol, že v zmluve neabsentuje údaj podľa § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o konečnej splatnosti úveru, pretože tento údaj je obsiahnutý v článku 5 zmluvy o pôžičke nasledujúco: Konečná splatnosť 48 mesiacov. Taktiež poukázal na dikciu článku 6 bod 6.4 VOP, podľa ktorého prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení a/alebo doručení služby, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 19.05.2010 a prvá splátka úveru sa stala splatným v nadväznosti na bod 6.2 VOP dňa 20.06.2010. Z uvedeného vyplýva, že ak bola prvá splátka splatná dňa 20.06.2010 a konečná splatnosť bola dojednaná na 48 mesiacov odo dňa splatnosti prvej splátky spotrebiteľského úveru, je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru stanovená na deň, t. j. 20.06.2014. Žalovaný ďalej vzniesol námietku premlčania. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote na rozdiel od žalobkyne cituje napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1128/2014, ktorý odmieta prezumpciu úmyselného zavinenia u dodávateľa a presadzuje názor, že úmyselné zavinenie musí byť dodávateľovi preukázané, pričom tento jeho úmysel musel existovať už v čase uzatvárania získania plnenia. Žalovaný navrhol prerušiť konanie do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o návrhu týkajúcom sa predbežnej otázky položenej Okresným súdom Dunajská Streda vo veci Home Credit Slovakia a.s. voči Kláre Bíroovej (C - 42/15), pretože rozhodnutie môže mať význam aj pre rozhodnutie v tejto veci.

4. Súd prvej inštancie, pokiaľ ide o návrh žalovaného týkajúci sa prerušenia tohto konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci predbežnej otázky položenej Okresným súdom Dunajská Streda, tento návrh zamietol. Súd uznal, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie bude výkladovo riešiť aj otázky vznesené žalobkyňou v tomto konaní a považované za nedostatky zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Avšak, podľa právneho názoru súdu, je nárok žalobkyne na bezdôvodné obohatenie, aj keby bol daný, premlčaný, preto súd z hľadiska plynulosti konania a zabránenia prietahom, považoval za nepotrebné konanie prerušovať, keďže svoje rozhodnutie založil na aplikácii vnútroštátneho práva a nepotreboval sa teda vysporiadať s otázkou nedostatku zmluvných náležitostí vznesenou žalobkyňou. Konajúci súd sa teda primárne zaoberal námietkou premlčania uplatneného nároku z dôvodu jej vznesenia žalovaným.

5. Prvoinštančný súd konštatoval, že od 01.07.2016 začne byť v Slovenskej republike účinný zákon č. 160/2015 - Civilný sporový poriadok a zároveň citoval čl. 2 ods.2 CSP, v ktorom je vyjadrená zásada právnej istoty. Ďalej uviedol, že aj keď CSP začne byť účinným až 01.07.2016, zásada vyjadrená v jeho čl. 2 ods. 2 platí nepochybne aj teraz, čo je zrejme z rozhodnutí ÚS SR, ako aj ESLP. Zverejňovaním súdnych rozhodnutí nastala situácia, že každý účastník konania si nájde rozhodnutie, či už okresného alebo krajského súdu, ktoré vyhovuje jeho právneho názoru a prezentuje ho tým spôsobom, že rovnako má súd rozhodnúť aj v jeho veci. Tak tomu je aj v uvedenom prípade, keď žalobkyňa svoj názor o vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného oprela o závery vyslovené v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/228/2015, sp. zn. 18Co/97/2015. V tejto súvislosti súd prvej inštancie však poukázal na to, že v rámci rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Prešove existujú aj iné rozhodnutia, napr. sp. zn. 15Co/207/2015, podľa ktorého v podobnom prípade odvolací súd konštatoval, že nebol preukázaný úmysel žalovaného získať na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie, a mal za to, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s námietkou premlčania a 10 ročnú premlčaciu lehotu správne neuznal ako dôvodnú. Zároveň uviedol, že žalovaný naopak poukázal na názorovú líniu prezentovanú Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozhodnutiach sp. zn. 13Co/90/2015 a sp. zn. 14Co/1128/2014, v ktorých sa súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v danej veci išlo zo strany odporcu o úmyselné bezdôvodné obohatenie, a teda plynie desaťročná objektívna premlčacia doba. V uvedenom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že k preukázaniu úmyslu na strane žalovaného nepostačuje len tvrdenie, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy neuviedol do zmluvy RPMN. Žalobkyňa mala možnosť oboznámiť sa s právnymi predpismi, teda mala možnosť nedovolené úroky, či poplatky nezaplatiť. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru (nález Ústavného súdu SR z 26.04.2013 č. k. IV.ÚS 554/2012-35) a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného, ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo/882/2006 z 24.06.2008).

6. V dôvodoch rozsudku sa ďalej uvádza, že je teda zrejme, že otázka prezumovaného úmyslu dodávateľa pri bezdôvodnom obohatení nie je v rámci SR riešená rovnako jednotlivými krajskými súdmi a dokonca nie je riešená jednotne ani v rámci jednotlivých krajských súdov a položil otázku, prečo

príslušní funkcionári krajských súdov nerobia kroky potrebné k zabezpečeniu jednotnej rozhodovacej praxe prostredníctvom NS SR? Vyššie uvedené príklady považoval okresný súd za markantné porušenie právnej istoty, keďže výsledok sporu závisí od krajského súdu, na ktorom sa vec prejednáva, resp. od senátu krajského súdu, ktorý vec prejednáva. Účastník konania má potom v skutkovo obdobných veciach rozdielne rozhodnutia. Takýto stav pôsobí samozrejme mätúco aj na okresné sudy. Procesný súd mal za to, že Občiansky zákonník nevytvára osobitnú kategóriu osôb (či už fyzických, alebo právnických), u ktorých sa úmysel získať bezdôvodné obohatenie prezumuje. Ak by sa z tejto prezumpcie malo vychádzať, okresný súd sa pýta, kde sú jej hranice? Ak je prezumpcia založená na znalosti právnych predpisov alebo ich určitej časti, tak u osoby s právnickým vzdelaním, musí byť bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatnej alebo čiastočne neplatnej zmluvy vždy úmyselným, pretože ako osoba práva znalá mala vytvoriť zmluvu bezvadnú. Takýto prístup je podľa súdu nesprávny. Jeho nesprávnosť sa prejavuje o to viac, ak úmysel sa nezakladá na okolnostiach skutkových ale výlučne právnych. Procesný súd doteraz riešil otázku bezdôvodného obohatenia dodávateľa výlučne na tom skutkovom základe, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala RPMN; konečnú splatnosť úveru; rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky. Všetky vyššie uvedené otázky sú v právnej praxi sporné. Sporné je napr. uvádzanie RPMN pri spotrebiteľskom úvere formou revolvingu (min. pri zmluvách uzavretých za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z.). Pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, bežne sa rozhoduje, že táto musí byť určená presným dátumom a byť súčasťou priamo zmluvy, čo v podstate implicitne tvrdí aj žalobkyňa v tejto veci. Slovenská republika však vo vyjadrení k veci vedenej na SD EÚ ako C - 42/15 (vyššie uvedená predbežná otázka OS Dunajská Streda) uviedla, že formulácie týkajúce sa splatnosti vo forme - prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru alebo dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň kalendárneho mesiaca, považuje za dostatočné. V rovnakej veci sa Európska komisia vyjadrila, že znenie smernice požaduje uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok, čo neznamená povinnosť uviesť presný dátum splatnosti každej splátky. Pokiaľ ide o otázku tzv. rozpisu splátok, aj v rámci KS v PO je táto vec riešená rozdielne. Existujú senáty, ktoré rozpis splátok vyžadujú (9Co/153/2014), a naopak senáty, ktoré rozpis splátok nepovažujú za obligatórnu súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (13Co/111/2014). Vláda SR ako aj EK sa vo veci C - 42/15 vyjadrili jednoznačne, že smernica (predstavujúca úplnú harmonizáciu) rozpis splátok nevyžaduje. Procesný súd teda uzavrel, že prezumovanie úmyslu dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie pri spotrebiteľom tvrdených chýbajúcich náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých správne vyjadrenie je rozporné aj v súdnej praxi, je nesprávne. Ak s niektorými zmluvnými náležitosťami má problém aj právna prax, ako sa môže požadovať, aby to bol práve dodávateľ, ktorý uvedené má vedieť presne a nesporne? Vo svetle týchto úvah mal prvoinštančný súd za to, že v prejednávanej veci úmysel dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť preukázaný nebol.

7. Súd prvej inštancie pri riešení otázky subjektívnej premlčacej doby mal za nepochybné, že táto uplynula. Svoj názor oprel o rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 (pri totožnej úprave ako je v SR), v podľa ktorého: „Pro počátek subjektivní promlčecí doby podle § 107 odst. 1 ObčZ je v případě bezdůvodného obohacení získaného plněním z neplatné smlouvy rozhodující vědomost oprávněného o těch skutkových okolnostech, z nichž lze dovodit, že smlouva, z níž bylo plněno, je neplatná. Není přitom významné, zda oprávněný má takové právní znalosti, aby byl subjektivně schopen posoudit uvedené skutkové okolnosti a zjistit, že smlouva, podle níž plnil, neplatná skutečně je.“ Rovnako poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, podľa ktorého: „Oprávněný sa dozvie o vzniku bezdůvodného obohacení a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdůvodného obohacení, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdůvodného obohacení a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávněný dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné.“ a na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/685/2011, v ktorom sa uvádza, že „Pokud tak žalobkyne z důvodu právní neznalosti neučinila a svého práva se začala domáhat až po té, co byla na právní stránku věci upozorněna kontrolním závěrem NKÚ, nemůže to mít vliv na její presumovanou vědomost (v souladu se zásadou neznalost zákona neomlouvá) a tedy ani na počátek běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 107 ods. 1 Obč. zák.“. Vyššie citovaná judikatúra teda jednoznačne aj začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit bezdôvodné obohatenie. Totiž iba takto chápaný začiatok behu premlčacej lehoty možno dokazovať. To, kedy žalobca tvrdí, že si vec nechal právne posúdiť, tak (v zmysle vyššie citovanej judikatúry) relevantné nemôže byť, pretože žalovaný v takomto prípade nemá

žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobcu. Bolo by teda nepreukázateľné, či sa žalobca o právnom posúdení nedozvedel skôr a zároveň by bolo otázkou, prečo si žalobca právne posúdenie nenechal vykonať skôr. Pokiaľ ide o potvrdenie OZ HOOS, je to typizované vyjadrenie dávané v rovnakom znení do desiatok obdobných právnych vecí. Z tohto vyjadrenia však žiadne relevantné právne posúdenie konkrétnej veci neplynie, teda žalobca ním otázku, prečo by v jeho prípade malo ísť o bezdôvodné obohatenie, žiadnym spôsobom vyriešenú nemal. V prejednávanej veci prípadne navyše sám žalobca uviedol, že už v roku 2014 bol účastníkom súdneho konania v spotrebiteľskej veci, kde žaloba voči nemu bola zamietnutá pre vady zmluvy. Napriek uvedenému si zmluvu, ktorá je predmetom tohto konania "nechal preskúmať" až v roku 2016, pričom táto zmluva bola vyplatená už v roku 2011. Na vyššie uvedených záveroch procesného súdu nič nemení ani rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 MCdo/9/2012, pretože uvedené rozhodnutie jednak vychádzalo z iného skutkového stavu, jednak sa týkalo aplikácie zákona o bankách a jednak žiadnym spôsobom nespochybňuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011.

8. Na základe vyššie uvedeného mal prvoinštančný súd za to, že aj v prípade dôvodnosti, by nárok žalobcu bol premlčaný, preto žalobu zamietol. Zároveň vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne v lehote 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

9. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie. V dôvodoch odvolania uviedla, že okresný súd pri posudzovaní premlčania v súdnej veci poukázal na skutočnosť, že judikatúra nie je jednotná a kladie otázku, prečo sa nerobia kroky potrebné k zabezpečeniu jednotnej rozhodovacej praxe. Odvolateľka v tejto súvislosti kladie otázku, prečo sa v jej veci priklonil k judikatúre, ktorá vyznieva v neprospech spotrebiteľa a nie k judikatúre, ktorá vyznieva v prospech spotrebiteľa. Naďalej sa domáha toho, aby jej žaloba, vychádzajúca z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, bola posudzovaná v intenciách § 54 ods. 2 OZ, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Čo sa týka samotného premlčania a aplikácie desaťročnej premlčacej doby, okrem rozhodnutí, na ktoré poukázala v žalobe (senáty KS Prešov 7Co, 3Co, 2Co, 5Co), poukazuje aj na rozsudky Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co293/2014 z 23.2.2015, sp. zn. 12Co/16/2016 z 27.4.2016 a sp. zn. 21Co/72/2014 z 19.3.2015. Čo sa týka úvah okresného súdu, týkajúcich sa subjektívnej premlčacej doby, z citácie českej judikatúry na str. 8 a 9 rozsudku by sa vo vzťahu k jej veci zdalo, že o skutočnostiach zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa dozvedela už pri podpísaní zmluvy, takže subjektívna premlčacia doba by jej mala začať plynúť nasledujúci deň, aj keď jej ešte nemohla začať plynúť objektívna premlčacia doba, ktorá jej mohla začať plynúť vždy až po zaplatení tej-ktorej splátky. Zastáva názor, že znenie zákona č. 258/2001 Z. z. je jasné, čo sa týka požiadavky na konečnú splatnosť úveru a na rozpis splátok. Žalovaný ako profesionálny poskytovateľ spotrebiteľských úverov poznal svoje povinnosti. V tejto súvislosti dal do pozornosti množstvo súdnych konaní v celej SR, v ktorých je žalovaný neúspešný, v dôsledku porušovania spotrebiteľského práva. Porušovanie spotrebiteľského práva žalovaným nie je dôsledkom jeho nevedomosti, ale jeho vedomosti a vôle získať na úkor občanov SR čo najväčší profit. Takéto konanie nemožno hodnotiť inak, ako vedomé a teda úmyselné obohacovanie sa na úkor masy obyvateľstva. O úmysle žalovaného svedčí už samotná zmluva, napísaná nečitateľným písmom a lupou zistiteľné neprijateľné zmluvné podmienky v nej obsiahnuté. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, jej žalobe vyhovieť a priznať jej náhradu trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, v sume 185,47 eur.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že podľa jeho názoru je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne. Zotrval na svojich vyjadreniach a argumentácii z prvoinštančného konania a odvolanie žalobkyne považoval za nedôvodné. K námietkam žalobkyne ohľadom absencie údajov o konečnej splatnosti úveru uviedol, že tento údaj je v čl. V zmluvy o pôžičke priamo uvedený: „Konečná splatnosť: 48 mesiacov.“ S poukazom na dikciu čl. VI. bod 6.4 VOP „Prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení a/alebo doručení Služby, pokiaľ nie je dohodnuté inak.“ uviedol, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 19.5.2010 a prvá splátka úveru sa stala splatnou dňa 20.6.2010. Z uvedeného vyplýva, že ak bola prvá splátka splatná dňa 20.6.2010 a konečná splatnosť bola dojednaná na 48 mesiacov odo dňa splatnosti prvej splátky spotrebiteľského úveru, je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru stanovená na deň 20.6.2014. Vychádzajúc z počtu splátok ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o končenej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky. Ide o logické vyústenie vyššie uvedených údajov. Podľa žalovaného bola konečná splatnosť určená zrozumiteľne a určito. Okrem toho žalovaný poukázal na to, že zákon nepredpisuje formu, akou má byť uvedená konečná splatnosť. Zákon platný a účinný v čase podpisu zmluvy o pôžičke nepožadoval

samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov, istiny; nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo pri sebe. Vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania uviedol, že žalovaný má za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď považoval nárok žalobkyne za premlčaný v rámci subjektívnej, ako aj 3-ročnej objektívnej premlčacej doby. Žalobkyňa sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia titulom prijatia úroku od 20.6.2010 do 21.5.2011, nakoľko dňa 21.5.2011 bol predmetný spotrebiteľský úver predčasne splatný prostredníctvom iného spotrebiteľského úveru. Žalovaný má za to, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia poslednej zaplatenej splátky sa premlčalo dňa 22.5.2014 v rámci 3-ročnej objektívnej lehoty. V prípade posudzovania subjektívnych lehôt na uplatnenie mimozmluvných pohľadávok poukázal na to, že nie je dôležité, kedy sa oprávnená osoba dozvedela o vzniku nároku, ale kedy sa o ňom dozvedieť mohla. Inak by subjektívna lehota nemala žiadny zmysel. V danom prípade malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia porušením právneho predpisu. V právnom poriadku Slovenskej republiky nikto nemôže tvrdiť, že sa o porušení práva dozvedel až po porade s advokátom, občianskym združením či inou odborne spôsobilejšou osobou. Prezumpcia znalosti práva platí pre všetkých rovnako. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 - ďalej len „CSP“) pred vecným prieskumom napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 382 CSP vyzval sporové strany, aby sa, vzhľadom na obsah zmluvy o poskytnutí pôžičky zo dňa 19.5.2010, obsah splátkového kalendára a obsah prehľadu splátok a úhrad (z ktorého vyplýva, že pri reálnom poskytnutí pôžičky dňa 19.5.2010 vo výške 1.350,- eur, do poslednej skutočne realizovanej splátky dňa 21.5.2011 žalovaná zaplatila žalobcovi sumu celkom 1.666,32 eur, čo by oproti sume poskytnutej pôžičky na zaplatených úrokoch z úveru malo predstavovať sumu 316,32 eur a táto ku sume pôžičky v percentuálnom vyjadrení predstavuje cca 23,43 %), písomne vyjadrili, v lehote 10 dní, k aplikácii § 4 ods. 2 písm. g), h) zák. č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov v nadväznosti na závery týkajúce sa výkladu týchto ustanovení podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, z ktorých okrem iného vyplýva, že:

1. Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.
2. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.
3. Článok 23 Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

12. Na výzvu odvolacieho súdu reagoval žalovaný podaním zo dňa 16.6.2017, v ktorom opätovne poukázal na to, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 19.5.2010 a prvá splátka úveru sa stala splatnou dňa 20.6.2010. Z uvedeného vyplýva, že ak bola prvá splátka splatná dňa 20.6.2010 a konečná splatnosť bola dojednaná na 48 mesiacov odo dňa splatnosti prvej splátky spotrebiteľského úveru, je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru stanovená na deň 20.6.2014. Žalovaný zastáva názor, že konečnú splatnosť úveru je možné v zmluve bez ťažkostí zistiť a s istotou identifikovať. Navyše táto náležitosť nemôže ovplyvniť možnosť spotrebiteľa posúdiť výšku svojho záväzku. Ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42-15, ktorý súvisí s konaním Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej a časť jeho dôvodov aj doslovne citoval. Opätovne dal do pozornosti súdu aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a to najmä čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice, podľa ktorého zmluva o úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Vôbec sa v nej neuvádza splátka istiny, úrokov a poplatkov, ale je použitý len termín „splátka“. Preto ani právny poriadok Slovenskej republiky nemôže túto zmluvnú náležitosť modifikovať tak, aby veriteľ bol povinný do zmluvy uvádzať členenie splátky na istinu, úrok a poplatky. Bolo by to v rozpore so spomínanou Smernicou s poukazom na čl. 22 ods. 1. Aj keď citovaná Smernica

nemá horizontálny priamy účinok a teda nemôže priamo zakladať práva a povinnosti jednotlivcom, je potrebné z nej vychádzať práve za účelom výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. tak, aby výklad bol v súlade s touto Smernicou. Teda eurokonformným výkladom je treba dospieť k záveru, že § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ neupravuje nutnosť rozpisu splátky na istinu, úrok a poplatky. Žalovaný tvrdí, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe preskúmvanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 28,97 % je vypočítaná v súlade so vzorcom RPMN podľa prílohy č. 2 k zákonu 258/2001 Z. z. Zároveň dodal, že úroková sadzba je v preskúmvanej zmluve o úvere dojednaná v súlade so zákonom (§ 53 ods. 6 OZ v nadväznosti na nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z.). Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Žalobkyňa, v odvolacím súdom určenej lehote, ba ani do následného dátumu verejného vyhlásenia rozhodnutia, neodpovedala na výzvu súdu a ani na obsah jej doručeného vyjadrenia žalovaného.

14. Následne odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Potreba nariadenia pojednávania nevyplývala z požiadavky zopakovania, či doplnenia dokazovania, ani si ju nežiadal verejný záujem.

15. Pri preskúmvaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke súdov SR (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

16. Po takomto prieskume napadnutého rozhodnutia dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej je vecne správne, aj keď z iných dôvodov, aké uviedol súd prvej inštancie. Dodat' sa žiada, že výrok rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nebol napadnutý odvolaním, a preto nebol ani predmetom prieskumu odvolacím súdom.

17. Predmetom preskúmvaného rozhodnutia je nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 316,32 eur. Žalobkyňa uplatnený nárok odôvodnila tým, že zmluva o poskytnutí pôžičky, uzavretá dňa zo dňa 19.5.2010 so žalovaným ako veriteľom, neobsahuje potrebné náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g/, i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, t.j. konečnú splatnosť, rozpis jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky. Preto mala za to, že v zmysle § 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ide o úver bezúročný a bez poplatkov. Keďže jej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 1.350,- eur a ona žalovanému uhradila sumu 1.663,32 eur, mala za to, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 316,32 eur, ktorú prijal bez právneho dôvodu.

18. Zo spisového materiálu je zrejmé, že žalovaný, vo vzťahu k žalobnej námietke ohľadom absencie údajov podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, už pred súdom prvej inštancie poukazoval na obsah zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a všeobecné obchodné podmienky, podľa ktorých v zmysle čl. VI bod 6.4, „Prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení a/alebo doručení Služby, pokiaľ nie je dohodnuté inak.“ Poukázal na to, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 19.5.2010 a prvá splátka úveru sa stala splatnou dňa 20.6.2010, z čoho vyplýva, že ak bola prvá splátka splatná dňa 20.6.2010 a konečná splatnosť bola dojednaná na 48 mesiacov odo dňa splatnosti prvej splátky spotrebiteľského úveru, je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru stanovená na deň 20.6.2014. Uvedené tvrdenie žalovaného žalobkyňa nerozporovala.

19. Spornou tak zostala len žalobkyňou uvádzaná žalobná námietka, že zmluva neobsahuje rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky, a preto podľa § 4 ods. 3 písm. b/ ZoSÚ ide o úver bezúročný a bez poplatkov. Spornosť tejto otázky však bola v priebehu konania vyriešená rozhodnutím Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C 42-15 (Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej), ktorý v obdobnej veci vyslovil stanovisko, že:

....

„(2) Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

(3) Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“

.....

20. Použitie ustanovení smerníc EÚ sa opiera o nepriamy účinok práva EÚ na právne poriadky členských štátov, ktorý spočíva v povinnosti konformného výkladu. Nejde teda o priame dosiahnutie výsledku riadnym implementovaním smernice, ale o nepriame dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou a to výkladom prostredníctvom rozhodnutia vnútroštátneho súdu. Vnútroštátny súd je povinný vykladať ustanovenia smernice a vnútroštátneho práva tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený predmetnou smernicou. Právo Európskej únie, a teda aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere teda treba vykladať v kontexte práva Európskej únie, a nie práva národného.

21. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu, a najmä s poukazom na vyššie citované závery rozhodnutia Súdneho dvora (ES) vo veci C-42/2015 zo dňa 9.11.2016, dospel k záveru, že je dôvodná obrana žalovaného proti nároku žalobkyne, ak tvrdí, že konečnú splatnosť úveru je možné v zmluve bez ťažkosti a s istotou identifikovať a navyše nemôže ovplyvniť možnosť spotrebiteľa posúdiť výšku svojho záväzku. Podobne sa súd druhej inštancie stotožňuje aj s názorom žalovaného, že eurokonformným výkladom je potrebné dospieť k záveru, že § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ neupravuje nutnosť rozpisu splátok úveru na istinu, úrok a poplatky. Odvolací súd tak môže len súhlasiť s uvedenými námietkami žalovaného a konštatovať, že v danom prípade nie je možné vysloviť, že zmluva o poskytnutí pôžičky nespĺňa náležitosti stanovené § 4 ods. 2 ZoSÚ, v dôsledku čoho by sa mal spotrebiteľský úver v zmysle § 4 ods. 3 písm. b/ ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov.

22. Keďže zo spisu nevyplývajú ani iné skutočnosti, ktoré by viedli k záveru, že úver poskytnutý žalobkyni by sa mal posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov, rozhodol súd prvej inštancie v konečnom dôsledku vecne správne, ak žalobu žalobkyne zamietol.

23. Odvolací súd zároveň dodáva, že ak žalobkyňa podľa prehľadu splátok (č. l. 22) okrem vrátenia istiny 1.350,- eur zaplatila aj sumu 316,32 eur, nemožno jej priznať uplatnený nárok len z dôvodu, že by malo ísť o úverovú zmluvu bezúročnú a bez poplatkov. Plnenie na dohodnutých úrokoch je plnením podľa zmluvy a nespĺňa kvalifikáciu plnenia bez právneho dôvodu (§ 45 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Správne preto bola žaloba, už na základe týchto dôvodov, zamietnutá.

24. Záverom odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na to, že v prejednávanej veci bolo potrebné, z vyššie rozpisovaných dôvodov, potvrdiť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, nebol dôvod v tejto veci riešiť otázky súvisiace s premlčaním nároku spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia a preto ani zaujímať stanovisko ku rozdielnej aplikačnej praxi súdov o tejto otázke.

25. V prejednávanej veci prvoinštančný súd nerozhodol o náhrade trov konania, pretože si vyhradil právo na rozhodnutie o náhrade trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (pri aplikácii vtedy účinného ust. § 151 ods. 3 O.s.p.). Za takéhoto stavu ani odvolací súd nerozhodoval o náhrade trov odvolacieho konania, pretože aj o týchto rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením.

26. Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).